

Karanlık arzular / devamı

Category: Detektif proza, Kitapçı
написано kitapçı | 22 января, 2025
Karanlık arzular / devamı ***

Yıllar sonra, eczanesine bir kadın girdi. Gripten yüzü gözü şiş olmasına rağmen yüz hatları çok güzeldi. Uzun boylu ve yapılıydı. Geniş omuzları vardı. Gözleri menekşe renginde, kızarmış burnu ise düzdü. Yüzündeki tek kusur bu burnuydu. Vural gözlerini kadından alamadı. Kadının parmağında alyans yoktu. Reçeteyi alıp ilaçları verdi. Kadın parayı uzattı, Vural hiç düşünmeden kadının elini tutup dudaklarına götürdü. Kadının elinin ağırlığı ve sertliği Vural'ı heyecan dalgasına kapılmasına neden oldu. Kadını öldürmek yerine kendisinin bu eller tarafından öldürüldüğünü düşününce zevkten kuduracak gibi oldu. İlk defa içinde mazoşist bir duygu serpiliyordu. Diğer kadınlara karşı hissettiği o vahşi duyguları bu kadında hissetmemişti. Bilakis, bu eller tarafından tokatlanmayı hatta öldürülmeyi düşününce donu vıcık vıcık oldu. Pantolonun ağ kısmında koca bir ıslaklık belirdi. Ölümcül arzularının kaybolmasıyla kadın gözünde daha da kutsallaştı.

Kadının da ona bakışları çok içtendi. O da Vural'dan hoşlanmıştı. Üstelik, kadının milli tekvandocu olduğunu öğrenince Vural'ın hayatının akışı tamamen değişecek, kendini tamamen kadına teslim edecekti. Artık, o bir avcı değil bir köleydi.

Evlendiler ve Vural bir daha o karşı konulmaz öldürme isteğini hissetmedi. Karısının çıplak iri vücudunu normal bir erkek iştahıyla sevdi. Bu belayı yenmişti. Kurtulmuştu ondan. Karanlık arzularını öldürmüştü! Bıçağını son kez bu karanlık arzularına saplayıp ondan sonsuza kadar kurtulmuştu.

Evlilikleri boyunca, Vural mazoşizm sınırlarını zorlamaya başlamış, farklı farklı icatlar çıkarmıştı. Yediği sert tokatlar ona yetmez olmuştu. Canının daha çok yanmasını

istiyordu. Böylece, tokatlar yerini sert yumruklara ve yumruklar da yerini tekmelere bıraktı. Vural her yumruktan ve her tekmeden sonra daha sertini arzu ediyordu ve sonunda bir boksör gibi, burnu kırıldı. Dalağı hasar gördü, bir süre hastanede yattı. Yüzü gözü mor dolaştı.

Bu iş birkaç yıl böyle sürdü. Fakat, en sonunda, Vural'ın bu sapıkça taleplerine karısı daha fazla dayanamadı ve Vural'ı terk etti.

Vural, polislerin ne kadar salak ve beceriksiz olduğunu düşündü. İki kadın öldürmüştü, bu beceriksizler hâlâ bir ipucuna ulaşamamıştı. Polisin bu cinayetleri çözemeyeceği belli olmuştu. Daha fazla kadın öldürmesi için önünde bir mani yoktu! Kimdi acaba cinayet masasının başındaki beceriksiz dangalak?

Sadece, şu şişko polise yakalanması iyi olmamıştı ama ondan da bir şey çıkmamıştı. Çıksa çoktan çıkardı. Bu salak polislerde aradaki bağlantıyı kuracak zeka neredeydi ki!

Aslında, yakayı ele verse hiç fena olmayacaktı. Yoksa, yakalanmadığı süre boyunca, bu hastalıklı ruhunu doyurmaya devam edecekti. Ama neredesene o günler! İşini sağlama bağlamıştı: Fenerbahçe'de oturduğunu, bir hayalet gibi yaşadığını kimse bilmiyor ki! Hala Bostancı Gösteri Merkezinin sokağındaki evde oturuyor gözüküyordu. Evi kiraya da vermiyordu. Orada oturmadığını sadece komşuları biliyordu ama onların bilmesi Vural için bir tehlike oluşturmuyordu. Çünkü, Fenerbahçe'de oturduğunu bilen kimse yoktu. Muhtara bile bildirmemişti. Tüm yazışmalar, faturalar Bostancı'ya gidiyordu. Vural ara sıra Bostancı'daki eve uğrayıp posta kutusunda biriken zarfları alıyor, aidatı ödüyordu. Arabasını Fenerbahçe'deki evin önüne asla park etmiyordu. Arabası Kalamış'ın ara sokaklarından birinde duruyordu. Eğer arabanın plakası belirlense bile, uzunca bir süre kendisine ulaşamazlardı. Ruhsat Bostancı'daki

evin adresine kayıtlıydı. Tamam, ismi ve cismi ortaya çıktıktan sonra fazla kaçamazdı ama o zamana kadar kapağı çoktan yurt dışına atmış olurdu.

İşte! İri yarı bir orospu daha kaldırımda müşteri bekliyordu. "Etrafta başka kadın olmaması çok garip!" Neyse, bunları düşünecek hâli yoktu! Kadının önünde yavaşlayıp durdu. Pencereyi açıp yolcu tarafına eğildi.

"Kaç para?"

"Üç yüz aşkım."

"Çok istiyorsun!"

"Bu aralar piyasa arttı. Manyağın teki kadınları doğruyor. Baksana, etrafta kadın mı kaldı! Herkes korkuyor."

"Sen korkmuyor musun?"

"Korksam burada işim ne!"

Vural cüzdanı çıkardı.

"İki yüz elli olur mu?"

"Al voltanı, önümü kapatma! Bu akşam tek tabancayım."

"Sıkı pazarlıkçısın. Atla."

Kadın kapıyı açıp yolcu koltuğu sarılmış muşambanın üzerine oturdu. Adam arabayı hareket ettirdi. İri yarı, güzel, seksi bir orospuydu bu. Saçlar siyah, yüz geniş ama çok çekici, yapılı bir gövde, uzun bacaklar...

"Nereye gidiyoruz?"

"İssız bir yer biliyorum."

"Bu muşamba da neyin nesi?"

"Titizim, diyelim."

“Ben de titizim, parayı görelim!”

Vural parayı uzattı. Kadın parayı alıp sutyenine soktu. “Kusura bakma, iş bittikten sonra çamura yatan çok yavşak var. Bu yüzden, para peşin!”

“Sıkıntı yok. Keyfine bak.”

Kadın pencereyi açtı. Çini mürekkebine boyanmışçasına yıldızsız bir geceydi. Rüzgâr bıçak gibi kesiyordu. İstanbul’da soğuk bir kış gecesi idi.

Vural yan gözle kadını süzüyordu. Bluzunun altında görünen siyah sutyenin askıları onu heyecanlandırdı. Kadının yüzünden gençlik pınarı akıyordu. Omuzlarına inen siyah saçlar, çok seksi bir hava katıyordu. Bu kadınla özel olarak ilgilenmeliydi. Onu hak ettiği biçimde ölüme göndermeliydi. Önce eterle bayıltırdı. Arabadan çıkarır, yere yatırır, soyar, ellerini bağlar, ağzını bantlardı. Kendine gelmesini beklerdi. Kadın kendine gelince oyunu başlatırdı. Yavaş yavaş keserdi. Keserken onun da bundan zevk almasını sağlamalıydı. O iri çıplak vücut kanla yıkanmalıydı. En sonunda, tek bir hamleyle bıçağı iki göğsünün ortasına daldırmalıydı. Vural bunları düşünürken bir an heyecandan direksiyonun kontrolünü kaybetti, araba sağ taraftaki bariyerlere vururken tekrar direksiyon hakimiyetini sağladı.

“Hoop be! Dikkatli olsana, bakkaldan mı aldın ehliyeti?”

“Kusura bakama, dalmışım.”

“Sikişe giderken ecele gitmeyelim, ona göre.”

“Merak etme, bu akşam mutlaka tadına bakacağım!”

Kadın dudaklarını ıslatıp gözlerini kırpmıştırdı. Adam kadının dilini görünce onu da kesmek için yanıp tutuştu. Başlıbüyük ormanlık yoluna girdiler. Virajlı yoldan geçip Maltepe Üniversitesini geride bıraktılar. Adam ilk cinayeti işlediği bölgeden geçerken, burada bir orospunun canını almış olmanın

gururunu duydu. Şimdi o orospu Vural sayesinde mezarında huzurla yatıyordu. Kadını sikişlerle geçen sıkıcı bir hayattan kurtarmıştı Vural. Tanrıydı o. Bu orospuyu da yere yatırıp bıçakladığında, o çıplak bedenin titreyişini gördüğünde, bıçağın tene girerken çıkardığı o boğuk sesi duyduğunda yeniden Tanrı olacaktı. İlerde bir köpek çiftliği vardı. Çiftliğe gelmeden anayoldan çıkıp toprak yola saptı. Etraf zifiri karanlıktı. Vural yoldan yeterince uzaklaştığının anlayınca arabayı durdurdu, farları söndürdü, motoru kapattı. Titreyen eliyle kadının boynunu sevdi. Ne kadar pürüzsüz bir boyundu. Sol eliyle koltuğun altındaki bıçağı kontrol ettikten sonra kapının altındaki eşyalar için ayrılmış gözde sakladığı eterli mendilin poşetini yine çaktırmadan sol eline aldı. Bir yandan kadını öperken, diğer yandan mendili poşetten çıkarıyordu. Kendini az sonra gerçekleşecek şehvetin büyüüne o kadar kaptırmıştı ki, kadının elinin çantasına gittiğini fark etmedi bile. Dudaklarını kadının boynundan ensesine doğru kaydırıp tam mendili kadının yüzüne kapatacakken böğründe sert bir şey hissetti.

“Kıpırdama!”

2

Kadının üstü çıplaktı ve çalılıkların arasında sırt üstü yatıyordu. Görünen o ki; yüzde yüz ölüydü. Delik deşik edilmiş vücudu bir muşambanın üzerindeydi. Açık olan cansız gözlerinden biri, yaşadığı dehşeti bize bütün açıklığıyla haykırıyordu. Gözlerinden bir diyorum; çünkü, diğer gözü yerinde değildi. Gaklayarak tepemizde uçuşan kargaların ziyafetlerine mani olduğumuz anlaşılıyordu. Kargalar adına üzüldüm. Kadıköy Cinayetlerinde katili bulmama istemeden de olsa yardımcı oldukları için severdim kerataları!

Necati ve ekibi her zamanki gibi işe koyulmuşlardı. Etrafıma bakınarak bu ıssız arazide cinayeti aydınlatabilecek ne bulabileceğimi anlamaya çalıştım. Bir köy evinin dışında hiçbir şey yoktu. Ne bir kamera, ne de bir canlı....hiçbir şey!

Yolsan tek tük geçen arabaları saymazsak koca bir hiliğın ortasındaıdık!

Katilin bu ıssız bölgeıı seçmesinden, yakalanmaya pek niyeti olmadığı anlaşılııyordu. Adamımız İstanbul'un bu kuytu ve tekinsiz köşelerini iyi biliyordu.

Serdar elinde pembe bir kimlikle yanıma geldi. "İsmi Songül Biçare. Otuz yaşıında. Mersin doğumlu. Emniyette fuhuştan kaydı varmış."

"Bir adresi var mı?"

"Var. Merdivenköy'de Mezarlık Sokakta oturuyormuş."

"Cesedi kim bulmuş?"

Serdar gülümseyerek, "Hırsızlar," dedi.

"Hırsızlar mı?"

Eliyle olay mahallinden yaklaşık iki yüz metre ilerdeki iki katlı köy evini göstererek, "Evi soyuyorlarmış. Bir araba geldiğini görünce paniklemişler. Motorla tüyerlerken cesede arpmışlar. O sırada da, yoldan bir ekip geçiyormuş, enelemiş bunları. Cesedin o arabadan atıldığını söylüyorlar. Lastik izleri söylediklerinin doğru olabileceğini gösteriyor," dedi.

"Bir fener getirsene."

Serdar, Olay Yeri Ekibinden bir fener aldı. Feneri ışığını yakarak lastik izlerine tuttum.

"Olay Yeri bu izleri iyice incelesin," dedim.

"Başlarında dururum abi."

Serdar, Necati'ye seslendi.

"Ne var?" dedi Necati sinirle.

"Bu izlere bakmayı unutmayın ha!" dedi sırıtarak.

“Sen kendi işine baksana!” diye hırladı.

İzlerin derinliğinden, tazeliğinden yeni oluştuğu belliydi. Lastiğin izleri toprağa aynan sanki baskı gibi geçmişti. Eğer şüpheli bir araba tespit edersek, lastik izlerini karşılaştıracabildik.

“Kadının çantasını kontrol ettiniz mi, bir şey çalınmış mı?” dedim fenerin ışığını söndürüp Serdar’a verirken.

“Yok abi, cüzdan ve telefona dokunulmamış. Hepsi çantada.”

Cinayet hırsızlık amaçlı işlenmediğini tahmin etmiştim zaten. Ölen kurbanın mesleği ve yarı çıplak olması cinayetin nedeni hakkında yeterli ipuçlarını veriyordu. Bu bir seks cinayeti idi!

Hırsızlar elleri ters kelepçelenip ekip otosunun arka koltuğuna tıkmışlardı. Kara kuru, sıska, apaçi kılıklı, yirmi yaşlarına iki tipti. Leş gibi ter ve içki kokuyorlardı. Arabanın ön koltuğuna oturdum, arkaya onlara doğru döndüm.

“Anlatın bakalım gençler, kadını niye deştiniz?”

Kara suratları iyice karardı. “Biz öldürmedik amirim. Valla biz yapmadık.”

“Sizden başka biri mi var lan burada? Siz yapmadınızsa kim yaptı ha?” diye bağırdım elimi havaya kaldırarak.

Suratlarını kaçırarak, “Amirim” dedi biri, “Biz yapanı gördük.”

Diğeri konuşana sitemle baktı. “Atma lan Cafer. Kimseyi görmedik. Sadece araba gördük.”

“Araba maraba, gördük ya işte oğlum! Yoksa cinayet üzerimize kalacak, geri zekalı!”

“Çabuk anlatın lan gördüklerinizi, bok kafalılar!”

“Amirim biz şey ederken...”

“Evi soyarken” diye tamamladım. “Utanma oğlum, utanma; açık açık söyle, mesleğinden niye utanıyorsun?”

Cafer konuşmaya başladı. “Bu İsmail iş yaparken ben de pencerede gözcülük yapıyordum. Bir arabanın farlarını görünce evin sahibi geldi zannettik, hemen topukladık. Dışarıya çıktığımızda, arabanın az ilerde durduğunu gördük. Arabanın kapısı açıldı, bir şey dışarıya atıldı. Sonra araba geri geri gitti.”

“Ulan geri zekalılar, arabadan bir cesedin atıldığını anlamadınız mı?”

“Çok karanlıktı amirim. Anlamadık valla.”

İsmail devam etti. “Araba gözden kaybolunca motora atladık, tam tüyerken, kadının cesedine takıldık.”

Cafer umutsuz bir sesle, “Bu geri zekâlı cesede çarpınca düştük, o sırada yoldan geçen ekip bizi fark etti.”

“Ulan geri zekalılar, araba gittikten sonra çalılara arabadan ne atıldı diye merak edip bakmadınız mı?”

“Bir an önce topuklamak istiyorduk amirim, valla!”

“Tarif edin bakalım şu arabayı?”

Gözlerindeki korku ifadeleri büyüdü. Birbirlerine baktılar.

“Tarif etsenize lan?” diye bağırdım.

“Koyu renk büyük bir arabaydı” dedi biri.

Diğeri, “Çok büyük değildi ama” diye itiraz etti.

Birbirlerine öfkeyle baktılar. “Nasıl büyük değildi oğlum, basbayağı büyüktü işte.”

“Hay sikeyim büyüklüğünüzü,” diyerek araya girdim. “Adamı

gördünüz mü, esas onu söyleyin?"

"Görmedik amirim. Arabadan hiç çıkmadı ki."

"Plaka gördünüz mü?"

"Çok uzaktı amirim. Nasıl göreceğiz!"

"Allah belanızı versin! Sürücü belli olmayan bir araba, plaka yok. Sadece, araba büyük ve koyu renk! Amına koyduğumun çocukları, bu iş size patlayacak gibi geliyor bana!"

Elektrik verilmiş gibi sarsıldılar.

Serdar, Mustafa ve Melike de yanıma geldiler.

Melike ve Mustafa'ya, "Siz niye geldiniz?" diye çıkıştım.

Şaşkınlıkla bana baka kaldılar. Mustafa bir adım öne çıkarak, "Amirim biz de Cinayet Büroda çalışıyoruz," diyebilirdi korkuyla.

"Yok ya! Öyle mi!"

Serdar elini ağzına götürmüştü sırıttıyordu. Melike, Serdar'a çok fena delici bir bakış atınca yardımcımın yüzü asık bir maskeye dönüştü.

Hırsızları merkeze postaladık. Melike'yi yanıma alıp Merdivenköy'de ki adrese gitmek için yola çıktık.

Maltepe'den Ankara Yoluna inip Göztepe köprüsüne kadar rahat rahat gittik. Gecenin bu saatinde yol açıktı. Trafik akıyordu. Yağmur hızını artırmıştı. Yolun تنها olmasının keyfini çıkarmak için süratimi bir miktar arttırdım. Çok değil ama. Güvenli bir süratte orta şeride yerleştim. Önümdeki otomobille takip mesafesini biraz açarak, tekerleklerinden bizim ön cama vuran yağmurun görüş mesafemi engellemesin önledim.

"Melike, olay mahalline niye geldiğinizi sorarken sözüm sana değildi, yanlış anlama sakın! Ben onu Mustafa'ya söyledim."

“Tahmin ettim.”

“Şu gazeteci kıza bilgi uçurması aklıma geldikçe herife hınç biliyorum.”

“Halbuki, kinci bir insan da değilsiniz?”

“Bir de kinci olsaydım, sen düşün?”

“Aman aman, olmayın, böyle iyisiniz.”

“Serdar’la aran nasıl Melike?”

Melike benden özel hayatıyla ilgili bu tarz sorulara alışık olmadığı için şaşırdı. Gözlerindeki o derin mutsuzluğu fark etmemek için kadın uzmanı ya da bir psikolog olmaya gerek yoktu. Günlerdir Melike’deki mutsuzluğu fark ettiğim için bu konuyu açmıştım. Mutsuzluğunun Serdar’ın varlığından kaynaklandığından adım gibi emindim. Özel hayatta yaşadıkları beni ilgilendirmezdi ama sorunlar özel hayatla kalmayıp iş hayatına da yansiyorsa, amirleri olarak bana da bir şeyleri sorma hakkı doğuyordu.

Derin bir nefes aldı.

“Amirim, ben tekrar Narkotiğe dönmek istiyorum?”

Bak işte, bunu beklemiyordum.

“Hayırdır, benden mi memnun değilsin?” dedim gülerek.

Carrefour müşterilerini göndermiş, derin bir uykuya dalmıştı. Parkında tek tük birkaç otomobilin dışında araç kalmamıştı. O uykuya az ilerdeki Metro ve Optimum da katılmıştı.

“Şaka yapıyorsunuz, değil mi?” dedi.

“Tabi ki şaka yapıyorum. Benden memnun olmayanın alnını karışlarım!”

“Serdar’la aynı bölümde çalışmak istemiyorum amirim. Onu her

görüşümde bana yaptıkları aklıma geliyor, çok kötü oluyorum. İşeme konsantre olamıyorum.”

“Aranızdaki ilişkiye karışmak istemem, ama gördüğüm kadarıyla, bu çocuk seni seviyor. Eğer sevmeseydi, arkandan beş katlı binanın tepesinden atlar mıydı?”

“Benim için gösterdiği büyük cesarete söyleyecek bir sözüm yok. Bunu ona da söyledim. Ama, bu, onu affetmem için bir neden değil. Serdar benim canımı çok yaktı, amirim. Ben onu çok sevmiştim. Tek istediğim, onunla sıcak bir yuva kurmaktı.”

Göztepe köprüsüne yaklaşırken sinyali verip sağ yan aynadan arkayı kontrol edip en sağ şeride geçerek köprünün altına girdim, Göztepe sapağından sapıp köprünün üstüne çıktım, ilk sağdan Göztepe Oto Sanayi Sitesi Bölgesine döndüm. Sanayi Sitesine girmeden tekrar sağa sapıp Merdivenköy Mezarlığının önündeki hafif eğimli yolu tırmandım.

“Acaba evlilik için biraz erken mi davrandın?” dedim.

“Davranmış olabilirim. Bu konudaki göstereceği tepkisini de anlayabilirdim. Ama, hemen gidip beni aldatması mı affedemiyorum!”

“Haklısın, eşeklik etti!”

Melike’nin gözlerinden yaşlar süzölmeye başlayınca durup dururken bu konuyu açıp kızı üzdüğüme bin pişman oldum.

“Benim için çok değerli bir elemansın Melike. Seni kaybetmeyi istemem. Gerekirse, Serdar’la da konuşurum. Ne dersin, biraz daha düşün?”

“Amirim, lütfen bu konuştuğumuzdan ona hiç bahsetmeyin. Ben kararımı verdim. Narkotiğe geçmek istiyorum.”

“Sen yine de acele etme. Sonradan pişman olacağın bir karar verme. Sonra yine konuşuruz.”

Merdivenköy mezarlığının arkasındaki küçük, şirin caminin tam karşısındaki daracık yokuşun başındaydı Mutlu Apartmanı. Beş katlı eski bir binaydı. Atında depo olarak kullanılan kepenkleri indirilmiş iki tane dükkan vardı. Dükkanların önüne üç tane ticari araç park edilmişti.

Eski ve paslı sokak kapısının önüne gelip kırık dökük zili çaldık. Kapı 'Çat' diye açılıverdi. Apartmanın ışığını yakıp en üst kata tırmandık. Güzel, çıtı pıtı bir kız kapının önünde durmuş, meraklı gözlerle bizi süzüyordu. Nefes nefese kaldığım için, kısa bir süre kalbimin deli gibi atışının dinmesini bekledim.

"Buyurun?" dedi tedirgin gözlerle kız.

"Songül Biçare'nin evi mi?" dedi Melike.

Benim hala konuşacak takatim yoktu.

Bir an ne söyleyeceğine karar veremedi.

"Kimsiniz?" diyebilirdi sonunda.

Melike, "Polis," diyerek kimliğini çıkarıp gösterdi.

Bu arada, benim de nefesim normale döndü, kalbimin deli gibi atışları yatıştı.

Melike, "Girebilir miyiz?" diye sorduğunda çoktan evin içindeydik.

Salona geçtik. Ağır bir sigara kokusu salonu sarmıştı. Fikirtepe'nin ucuzcu mobilyacılarından alınmış çekyat salon takımı, büyük bir televizyon, sehpanın üzerinde üç bira şişesi, sigara paketleri, izmarit dolu kül tablası, iki tane kocaman akıllı telefon...

Melike, "Adın ne senin?" dedi kıza.

"Asuman."

Melike kızı kolundan tutup çekyata oturttu.

“Songül nerede Asuman?” diye sordu.

Asuman’ın yüz kasları gerilerek huzursuz bakışlarla bize baktı.

“Ne iş yaptığını biliyoruz Asuman. Bunu saklamana ve bizden korkmana gerek yok. Biz Ahlak Büro’dan değiliz. Cinayet Büro’dan geliyoruz. Songül nerede Asuman?”

Utangaç ve çekingen bir sesle, “İşe çıktı,” dedi.

Artık bir sırrı paylaşmanın rahatlığına kavuşmuştu.

“Songül öldürüldü Asuman!” dedim gayet ifadesiz bir tonla.

Bir an, Asuman ne duyduğunu algılayamadı. Algıladığındaysa baygınlık geçirerek koltuğa düştü.

Melike bana haince baktı.

“Merdivenlerin intikamını aldım!” dedim.

Melike mutfağa gitti, bir bardak suyla geri döndü, bir yerden de kolonya bulmuş. Bir süre sonra Asuman kendine geldi.

“Katili yakalamamız için söyleyeceklerin çok önemli Asuman. Songül’ün bir düşmanı var mıydı?” diye sordu Melike.

Songül’ün bir sapık tarafından katledildiğini tahmin ettiğimiz için bu sorunun ne kadar saçma olduğunu ikimizde biliyorduk. Ama, yine de, adetten de olsa, bu sorunun sorulması gerekiyordu. Böylece, Songül’ün hayatında bilmediğimiz başka ilişkileri yakalayabilirdik.

Asuman yaşadığı ilk şokun ardından kelimeler ağzından yarım yamalak dökülüyordu:

“Yoktu. Bazen manyak müşteriler çıkardı ama Songül onları idare etmesini iyi bilirdi.”

“Nerede işe çıkıyorsunuz?” dedi Melike.

Melankolik bir sesle ve biraz da utanarak “Küçükalyı sahilde,” dedi.

“Tehlikeli değil mi oralar kızım?” dedim. “Canınızı sokakta mı buldunuz. Hırlısı var hırsızı var. Bak, Songül’e. Yarın öbür gün, aynı şeyin senin de başına gelmeyeceği ne malum?”

“Orada çok müşteri buluyoruz.”

“Gecede kaç işe çıkıyorsunuz?” dedi Melike.

Yine utanarak, “Değişiyor. Bazı akşamlar dört, bazı akşamlar altı oluyor.”

“Maşallah maşallah. Siz benden daha çok kazanıyorsunuz!” dedim.

Melike yine bana sert bakışlarını fırlattı.

Karşımdaki kıızı şöyle bir tarttım. Göğüsler yerindeydi ama vücut çok zayıftı. Yine de garip bir çekiciliği vardı. Biraz işve, biraz sempati; gecede dört değil on dört abazayı peşine takardı.

“Bir gelirimiz olsa bu boktan işi yapar mıyız?” dedi Melike bakarak. Hemcinsinden destek almaya çalışıyordu. Melike yumuşak bakışlarıyla kıza o beklediği desteği veriyordu. “Herkes iyi kazanıyoruz zannediyor. Hiç de görüldüğü gibi değil. Parayı kim kaybetmiş de biz bulacağız. Kazandığımız üç kuruş para da, kiraya, giyime, yemeğe ve evin ihtiyaçlarına gidiyor.”

Hüngür hüngür ağlamaya başladı. Ağlamasının asıl sebebi, bu kötü koşullarda çalışmasından değil, ev arkadaşının cinayete kurban gitmesiydi. “Toplumda orospu damgası yemişiz. Millet namazında niyazında onun bunun karısına kızına bakar; kimse bir şey demez, bize gelince de mangalda kül bırakmazlar. Kimse bize sahip çıkmıyor. Hep eziliyoruz, horlanıyoruz,

dövölüyoruz, öldürölüyoruz...”

Asuman içindeki acıyı kusuyordu. Yapacak bir şey yoktu. Onu bu hayattan nasıl çekip alacaktık. Melike bir anne şefkatiyle kızın saçlarını okşadı.

Melike, “Songül’ün bu gece Bostancı sahile mi gitmişti?” dedi yumuşak bir sesle.

Melike’nin kıza psikolog gibi davranışlarını ve kızın da ona sevecen bakışlarını görünce, gerçekten çok iyi bir elemanımı kaybettiğimi anladım. Allah belanı versin Serdar!

Asuman başını salladı. “Oraya gitti.”

“Saat kaçtan kaç kadar çalışıyorsunuz?”

“23.00’den sabaha karşı 02.00 kadar.”

“Sizin pezevenginiz yok mu?” dedim.

Bu sefer, Melike’nin bakışları çok korkutucuydu. Kadınların sinirlenince neler yapabileceklerini, Kedicik kitapevindeki Berna da bizzat yaşadığım için, Melike’yi daha fazla sinir etmeden sesimi kestim.

“Biz kimseyle çalışmıyoruz.”

“Nasıl oluyor o?” dedi Melike.

“Bostancı sahilde herkes öyle çalışır.”

“Kızım, sizi orada barındırmazlar?” dedim.

“Şimdiye kadar hiç sorun çıkmadı.”

“Bu yüzden biri size gıcık mıcık olmasın?”

“Zannetmiyorum.”

Salonun kapısında çıplak ayak sesi duyduk. “Annem mi geldi, anneciğim, anneciğim,” diyerek salona yarı uykulu gözlerle

ufak, şirin bir kız girdi. Songül'ün kızı Elif'miş. Saçlar sarı. Ayaklar çıplak. Üzerinde küçük, şirin bir gecelik. Annesi yerine bizi görünce korkuyla koşarak Asuman ablasının kucağına sığındı. "Annem nerede Asuman Abla'cığım, onu çok özledim!"

Asuman, küçük kıza sarılıp onu öpücüklere boğdu. Hem öpüyor, hem ağlıyordu. "Niye kalktın ablacığım. Annen biraz sonra gelecek. Şimdi doğru yatağa."

Kız, bize kuşkuyla baktıktan sonra Asuman Ablasının kucağından indi, "Annem bana şeker getirecekti, şekeri sakın yeme, oldu mu?" dedi.

Asuman küçük kıza sarılarak koca bir öpücük kondurdu. "Hiç yer miyim ablacığım. Onların hepsi senin."

"Tamam öyleyse, ben şimdi yatmaya gidiyorum," diyerek bize kuşkuyla bakarak salondan çıktı.

Melike göz yaşlarını tutamadı.

Asuman'a aklına bir şey gelirse haber vermesini tembihledikten sonra evden ayrıldık.

Çok boktan bir dünyada yaşıyorduk. Bu katil orospu çocuğunu bir an önce yakalamalıydım.

Mezarlığın arkasından tekrar Ankara yoluna çıktım. Dosdoğru gidip Küçükyalı sapağından Minibüs yoluna indim, cadde üzerindeki Arçelik yetkili satışının karşısındaki yoldan alt geçide girip Küçükyalı sahil yoluna çıktım. Işıl ışıl adaları karşımda görünce biraz ferahladım. Camı aralayıp soğuk ve temiz havanın içeriye dolmasına izin verdim. Evlendirme Dairesinin önündeki arabalar için ayrılmış cebe park ettim. Bir sigara yaktım.

"Rahatsız olur musun?" dedim.

"Keyfinize bakın."

Motoru susturdum. Buz gibi havaya rağmen yolun karşı tarafında hayat kadınları beşer metre arayla önlerinde dizilmiş arabaların yolcu koltuğu pencerelerine eğilmiş, pazarlık yapıyorlardı. Kimi binip gidiyordu bir meçhule, kimisi anlaşılamayıp şansını diğer arabada deniyordu.

“Yarından itibaren burada birkaç gece siviller beklesin Melike. Gerçi, herifin tekrar buraya gelerek avlanacak kadar salak olduğunu zannetmiyorum ya, neyse.”

“Bu işi yapanın bir kişi olduğunu nereden biliyorsunuz?”

“Bilmiyorum.”

Motoru çalıştırıp yola çıktım. Bostancı’dan geçerken iki yarım ekmek kokoreç yemeyi ihmal etmedik. Bostancı her daim, tıpkı abisi Beyoğlu gibi sabaha kadar yaşayan bir semtti. Taksiler yolun sağına dizilmişlerdi. Meyhaneler hınca hınç doluydu. Türkü barlardan, gece kulüplerinden, müzikhollerden müzik sesleri yayılıyordu gecenin içine. Kaldırımlar sigara içenler, kahkaha atanlar, nara atanlar, küfredenler, yalpalayanlar yürüyenler, birbirlerine sarılarak yürüyenler, yalnız yürüyenlerle doluydu. Sarı minibüsler yolcu yakalama umuduyla Bostancı yokuşunun sağ şeridini kapatıp korna öttürüyorlardı. Sağda park etmiş lüks otomobiller yokuşun başına kadar sıralanmıştı. Bağdat caddesine uzandığımızda yol rahatladı, keşmekeş bitti. Cadde ve kaldırımlarda incin top oynuyordu. Bir zamanların lüks markaları ülkenin kötü ekonomik şartlarından dolayı ve aşırı kiralar yüzünden tası tarağı toplayıp tek etmişlerdi yılların caddesini. Mağazaların çoğu boş vaziyette, yeni enayi dolar kiracılarını bekliyordu. Erenköy’ü geçtikten sonra cadde daha da sakinledi, trafik iyice rahatladı. Kızıltoprak’a beş dakikada geldik, açık olan işkembeciler sabaha karşı gelecek sarhoş müşterilerin bekliyorlardı. Karacaahmet mezarlığının önünden geçerken Melike’nin annesi aklıma geldi.

“Annen nasıl oldu?”

“Kemoterapi başladı.”

“Morali nasıl?”

Sesi durgunlaştı:

“Geçen gün kağıda bir şeyler yazıyordu. Meğerse, vasiyetini hazırlıyormuş.”

“Tedavi nasıl gidiyor?”

“İyi.”

“Çok geçmiş olsun. Yapabileceğim bir şey olursa ara mutlaka, çekinme.”

“Yanımda olduğunuzu biliyorum amirim. Sağ olun.”

Koşuyolu Caddesine çıkarak Melike’yi sitesinin önünde bıraktım. Yolda Oya aradı. Yarın akşam Kadıköy’de buluşmak istedi. Kadıköy’de Oya’yla dolaşmak benim için çok tehlikeliydi. Kadıköy Semra’nın mekanıydı. İtiraz ettim ama üsteleyince kabul etmek zorunda kaldım.

Eve girdiğimde saat gece ikiye geliyordu. Çok uyukum vardı. Üzerimdekileri bile çıkarmadan salondaki çekyatta sızdım.

Songül Biçare cinayetinin üzerinden bir ay geçmişti. Cinayette hiçbir ilerleme kaydedememiştik. Songül’ün hayatını didik didik ettik, pezevenkleri emniyete çekip tek tek sorguladık ama Songül’ün cinayetini aydınlatacak hiçbir ize rastlamadık. Bu cinayeti, o gece Songül’ü arabasına alan cinsi bir sapık tarafından işlendiğine ikna olmuştum. Bu yüzden, Küçükyalı sahil yolunu her akşam sivil bir polis arabası diktik ama bir şey çıkmayınca, orada beklememizin gereksiz olduğuna karar vererek nöbetten vazgeçtik. Belki de, katil başka cinayet işlemeyecekti.

Bu sefer cesedi, ilk kurban Songül Biçare’nin Merdivenköy’deki

evinin yaklaşık beş yüz metre ilerisinde, açgözlü müteahhitlerin gökdelenlerini dikmek için ağızlarının suyunun aktığı devasa büyüklükteki arsada bulduk. Arsa o kadar büyüktü ki, küçük bir Ataşehir kurulabilirdi. Arsaya yıllardır el sürülmediği için otlar adeta orman olmuştu.

Kurbanın yarı çıplak görünce başımdan aşağıya kaynar sular döküldü. Katilin başka bir cinayet işlemeyeceği yönündeki düşüncelerimin ne kadar saflık olduğunu, bıçakla delik deşik edilmiş çıplak kadına bakarken anladım. Kurbanın vücudu göğüslerinin ortasından başlayarak karın deliğine kadar yarılmıştı. Bu da aynı katilin işiydi.

Serdar'ın elindeki pembe nüfus cüzdanında kurbanın ismini Zehra Güzel, yaşının otuz iki ve Muğla doğumlu olduğu yazıyordu. Fuhuştan kaydı vardı. Hayat kadınıydı.

Katilin kurbanlarını tanımadığı ve rastgele seçtiği vakalar beni çok ürkütürdü. Çünkü, bu cinayetlerde, bizi katile götürecek ailevi ya da arkadaş bağlantıları olmadığı için, katilin izini sürmek çok güç olurdu. Katil yakalanıncaya kadar kurban sayısı artardı.

Merkeze döndüğümüzde, dün akşam ekiplerin Böcekli caminin yan sokağında üstü başı kan içinde bir çöp toplayıcısını yakalayarak merkeze getirdiklerini öğrendim. Elbiselerindeki kanın kendisine ait olmadığı fark edilince, cinayet şüphesiyle bize gönderilmişti. Elbiselerine bulaşan kanın, o siyah arabadan çöp konteynırına atılan muşambadan bulaştığını yeminler ederek tekrarlayıp duruyordu. Siyah araba yine karşımıza çıkmıştı!

Zehra Güzel Kuyubaşı'nda Marmara Üniversitesi kampüsünün karşısındaki sokakta yalnız başına oturuyordu. Zehra Güzel'in çalıştığı yeri belirleyebilmek için, ilk kurban Songül Biçare'nin ev arkadaşı Asuman'ı alıp morga götürdük ve cesedi gösterdik. Asuman, çelik sehpa yatan zavallıyı hemen tanıdı. Böylece, Zehra Güzel'in de, Bostancı Sahil yolunda çalışan

hayat kadınlarından biri olduğun öğrendik.

Elimizdeki ipuçları çok sınırlıydı. Katil siyah bir sedan kullanıyordu ve kurbanlarını Bostancı Sahil yolundan seçerek Kadıköy'de avlanıyordu.

Muşambadan aldığımız kan örneklerini Adli Tıp'a gönderilip Zehra Güzel'in kan örnekleriyle karşılaştırıldı. Sonuçlar birbirini tuttu. Bunun üzerine, çöp konteynerinin önündeki apartmanın güvenlik kamerası olduğunu öğrendik ve görüntüleri incelemeye aldık. Sonunda, aradığımız o siyah sedanın görüntüsünü yakaladık. Görüntülere defalarca baktık. Sedan yolcu koltuğu tarafından kameranın açısına giriyordu. Siyah ve kirli bir sedan sokağın köşesinde duran kapağı açık çöp konteynırına yanaşıyor, farlarını söndürüyor, bir süre bekliyor, sonra yolcu camı açılıyor, bir el uzanıp muşambayı konteynıra atıyordu. Sürücü, torpidoyu açarak bir kutu mendil çıkarıyor, ön konsolu, camları siliyor sonra bir tomar mendili konteynıra fırlatıyordu. Sedan uzaklaşırken arka plakası çamurla sıvalı olduğu için okunmuyordu.

Bunun üzerine, Kadıköy'deki bütün trafik ekiplerine arabayı tarif ettik.

Bekleyişimiz uzun sürmedi. Maltepe İlçe emniyetine bağılı trafik ekiplerinin, bir ay önce Maltepe sahil yolunda yaptıkları rutin bir çeviride böyle bir otomobilin çevirmeye takıldığını, polis memurunun hatırlaması sayesinde öğrendik. Aradığımız siyah sedanın bu olma olasılığı yüksekti. Plakaya ceza kesildiğı için zanlının kimliğini ve ev adresini hemen tespit ettik. Vural Demir. Bostancı'da, Gösteri Merkezinin sokağında oturuyordu. Akşam eve baskın yaptık ama boş bir daireyle karşılaştık. Komşular, Vural Demir'in dairesinin yıllardır boş olduğunu söylediler. Her ay gelir aidatı öder, posta kutusunu kontrol edermiş. Fakat geçen ay gelip aidatı ödememiş. Evet, siyah bir sedanı varmış.

Katil, Bostancı'da avlanmayı seviyordu ve yine avlanacaktı.

Güzel bir planım vardı. Bu sefer elimden kaçamayacaktı!

Kadın gözlerini tuhaf bir donuklukla ona dikmişti. Elinde kocaman bir tabanca tutuyordu. Yüzünde ne endişe, ne de korku vardı.

“Ne yapıyorsun?” dedi adam. Sesi genzinden hırıltı gibi çıkmıştı. Başına gelenleri çok iyi biliyordu.

“Buraya kadar sapık. Sert kayaya çarptın. Polis!”

Arabanın içi aydınlandı. Kırmızı mavi yanıp sönen ışıklar etrafa doldu. Kapılar açıldı, kapandı. Konuşmalar, telsiz cızırtıları duyuldu.

Kadın nefret dolu bir ifade ve duygusuz bir sesle, “Beni öldüremeyeceğin için üzüldün mü? Halbuki, bu gece için güzel fanteziler kurmuştun o hasta zihninde, değil mi seni orospu çocuğu!” dedi.

Polisler arabanın etrafını sardı. Silahların hepsi adama doğrultulmuştu.

Melike devam etti. “Nasıl bir his anlatsana? Bıçak bedene girdiğinde ne hissediyorsun? Kadınların çığlık atışından mı, ölüşlerinden mi yoksa bıçağın saplanışından mı zevk alıyorsun seni sapık!”

“Zevk değil. Başka bir şey. Tarif edilemez bir şey,” dedi Vural aldırmaz ve duygusuz bir sesle.

Galip cama vurup Melike’nin kapıyı açmasını istedi.

Melike alaylı bir ifadeyle konuşmasını sürdürdü.

“Mesela, beni deşerken neler hissedecektin?”

Vural pis pis sırıttı. Neredeyse ağzından salyaları akacaktı.

“Bıçak girdiğinde kurbandaki acı ile benim şehvetim birleşiyor ve ölümsüz oluyoruz. Acı, ölüm ve şehvet. Muhteşem üçlü! Bıçak tene zorlanmadan giriyor, ikimizi de soluksuz bırakıyor, geceyi kana boyuyor! Bıçak indiğinde ulaşılmaz o arzu gerçek oluyor, bütün ömre bedel o an. Tanrılaşıyor!”

Vural kaygısızca sırıttıyordu. Bu arada, eli koltuğun altındaki bıçağı kavradığında Melike, “Sakın kıpırdama!” diye bağırdı.

Polisler kapıları açmaya çalışıyorlardı.

Adamın yüzüne ince bir gülüş yerleşti. “Sen bu hissi anlayamazsın. Bu bir hastalık!”

“Hastalıksa tedavi olsaydın orospu çocuğu!”

“Oldum. Evlenerek tedavi oldum. Ama, karım gitti. Terk etti beni.”

Vural utangaç ve çekingen bir ifadeyle ağlamaya başladı. Hüngür hüngür ağlıyordu. Melike şaşkın bakışlarla karşısındaki caninin rol yapıp yapmadığını anlamaya çalışırken tetikteki parmağını gevşetmiyordu. Adamın gözlerinde hüznün belirdi.

“Bu kadınları öldürmen için bir neden değil! Hastalık ayaklarına hapisten yırtamazsın. Ömrünün sonun kadar parmaklıkların arkasında kalacaksın.”

Adam hüzünlü bir sesle, “Yakalandığıma çok sevindim. Kendimi kontrol edemiyordum. Artık kimseyi öldüremeyeceğim.” Adam bunları söylerken çok içten görünüyordu.

Melike de ilk baştaki sert tavrını biraz yumuşatarak, “Yine de o öldürdüğün zavallı kadınların hesabını vereceksin! Senin yüzünden çocukları annesiz kaldı. Kaldır ellerini,” dedi.

Birden adam korkunç bir kahkaha patlattı. Kahkaha bomba gibi yankılandı arabanın içinde. Melike’nin tüyleri diken diken oldu. Adamın o yumuşak sesi katı bir hâle dönüşüverdi, âdeta şeytanlaştı yeniden.

“Ah! Ne kadar üzüldüğümü bilemezsin!”

Vural ellerini uzatırken tekrar hüzünlendi.

“Tak kelepçeyi, bitsin bu iş. Tak hadi!”

Bu herif ciddi hastaydı!

Melike silahı tutan iki elinden birini beline götürüp kelepçeleri çıkarmaya çalışırken Vural, var gücüyle Melike’nin tabanca tutan eline vurdu, tabanca ön cama fırladı, Melike çığlık attı. Bıçağın çıkması, Melike’ye yönelmesi, dışardan bir tabancanın patlama sesi, kurşunun Vural’ın alnına girmesiyle kafasının parçalanması birkaç saniyede gerçekleşti. Melike kapının kilidini açtı, kendini dışarıya attı. Galip az önce ateşlediği tabancasını beline soktu. “İyi misin?” dedi. Melike kafası dağılmış adama bakarak: “Hiç bu kadar iyi olmamıştım,” dedi.

Çağatay YAŞMUT. Detektif proza